

ΤΟ ΠΟΡΙΣΜΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ:

«Οι κεραυνοί της Δικαιοσύνης εκτοξεύονται κατά της κεφαλής των φτωχών και ανίσχυρων. Οι σεπτές κεφαλές εκείνων που διαπράττουν στυγερά εγκλήματα κατά του έθνους και του λαού είναι ιερές και απαραβίαστες».

Η Δικαιοσύνη έπασχε ανέκαθεν, ενώ σήμερα τα θεμέλια της είναι σαθρά διαβρωμένα εξυπαρχής τραυματίζεται και κατολισθαίνει χρόνο με το χρόνο γενιά με γενιά. Τα συντάγματα του Αγώνα, δημοκρατικά φιλελεύθερα και προοδευτικά, υπονομεύθηκαν από την πρώτη στιγμή από την διαφθαρμένη ολιγαρχία που διαδέχθηκε τον οθωμανικό ζυγό.

Η Διοίκηση και η Δικαιοσύνη είναι υποχείριες των διαφθαρμένων υπουργών και πολιτικών κάθε βαθμίδας. Στις μέρες μας παντοδύναμοι πολιτικοί επέβαλλαν (στους δικαστές με πλάτες πανίσχυρα συμφέροντα και εταιρείες) την παραβίαση των νόμων παρεμποδίζοντας την δίωξη «ημετέρων» που κατηγορούνται κυρίως για οικονομικά εγκλήματα, που έφεραν την Ελλάδα στα πρόθυρα της πτώχευσης.

Η ισοβιότητα που εξασφάλισαν οι δικαστές αποτέλεσε σημαντική πρόοδο. Αλλά ισοβιότητα δεν σημαίνει ανεξαρτησία. Δεν κινδυνεύουν οι δικαστές ν' απολυθούν, εκβιάζονται όμως από την πολιτική εξουσία και εξαναγκάζονται να υπακούσουν στα κελεύσματά τους αθρώνοντας τους οπαδούς του κυβερνώντος κόμματος, καταδικάζοντας του αντιφρονούντες, αλλιώς «έπαιρναν φύσημα», όπως έλεγαν, μετάθεση «στού διαόλου τη μάνα».

Σήμερα, με τόσα σκάνδαλα καραμπινάτα, με αποδεδειγμένο τον χρηματισμό, την δωροδοκία, την πελατειακή σχέση, τις μίζες, απιστία η εξεταστική επιτροπή ονομάτισε, τους επίορκους υπουργούς, αλλά αφού πρώτα συνωμότησε, όλο το πολιτικό και δικαστικό κύκλωμα να παραγραφούν τα αδικήματά τους.

Τα σκάνδαλα όμως στην Ελλάδα, υπήρχαν, υπάρχουν και θα υπάρχουν, αν δεν συμφωνήσουν όλοι στη βουλή σε συνταγματικές μεταρρυθμίσεις και ειδικά όσον αφορά τον νόμο περί ευθύνης υπουργών, τον οποίο ο κάθε πολιτικός επιζητά στους διαδρόμους της βουλής και στα κανάλια, αλλά όταν έρθει το θέμα στην αναθεωρητική βουλή, ξεχνάνε το θέμα όλοι και το κάθε κόμμα χωριστά.

Με την κομματικοποίηση του κράτους οι κυβερνητικές αποφάσεις γίνονται αντικείμενο συναλλαγής και τα δημόσια ταμεία πεδία λεηλασίας. Και αυτό το κρατικό χρήμα που λαφυραγωγούν οι κομματικές ορδές είναι πάντα δανεικό. Η διαφθορά μόλυνε για πρώτη φορά το εθνικό σώμα αμέσως μετά το αγγλικό δάνειο του 1823 που χρησιμοποιήθηκε από εξαχρειωμένους πολιτικούς για τη στέρηση τους στην εξουσία και την εξόντωση των αντιπάλων. Αποτέλεσμα ; ο ανυστερόβουλος πατριωτισμός και η αυτοθυσία των Ελλήνων θα καταντήσει σε λίγο καιρό χυδαία συναλλαγή, αθρόα εξαγορά συνειδήσεων και ηθικός ξεπεσμός. Τα δανικά χρήματα κατόρθωσαν ό,τι δεν μπόρεσαν οι οθωμανικές ορδές και αράδες. Από τους εξωνημένους αρχηγούς – πολιτικούς και στρατιωτικούς –το μίasma μεταδόθηκε στους αγωνιστές. Η εθνική ελευθερία και οι νεοαποκτημένοι δημοκρατικοί θεσμοί καταρρακώθηκαν, ανοιχτές πια οι θύρες.

Έκτοτε και μέχρι σήμερα οι εξωτερικοί δανεισμοί διαδέχονται ο ένας μετά τον άλλο με πρόσημα, εθνικές και αναπτυξιακές ανάγκες. Τα δάνεια αυτά όμως αναλώθηκαν για την κάλυψη των ελλειμμάτων που προκαλούν οι καταχρήσεις της εξουσίας και οι κομματικές σπατάλες.

Καταιγισμός δανείων, εθνικών, κρατικών, προμηθειών, εφοδιασμού των Ενόπλων Δυνάμεων, αποτελούσε πάντοτε την ευκαιρία πλουτισμού δια μέσου των επιλογών της εξουσίας και των μεσαζόντων.

Η μέχρι σήμερα πρακτική μας οδηγεί στο συμπέρασμα, ότι σπανιότατα περιπτώσεις σκανδάλων καταλήγει στη δικαιοσύνη, και αν καταλήξει, οι άνθρωποι της εξουσίας υποστηρίζουν ότι «αμάρτησαν για την πατρίδα» και ότι παραβίασαν τη νομιμότητα για την προάσπιση του «εθνικού συμφέροντος». Όπως έλεγε ο Άγγλος κριτικός για την Samuel Johnson «ο πατριωτισμός είναι το ύστατο καταφύγιο των απατεώνων».

Από τα χρόνια του απελευθερωτικού Αγώνα ο πολιτικός βίος της χώρας είναι κατάμεστος από φρικώδη σκάνδαλα. Εγκλήματα αποτρόπαια της εξουσίας, χρηματισμοί, απάτες., πλουτισμός πολιτικών προσώπων, διαρπαγή δημοσίου χρήματος, αντισυνταγματικά

κακουργήματα, καταπάτηση λαϊκών ελευθεριών και των δημοκρατικών δικαιωμάτων, εκλογές βίας και νοθείας. Πότε και που λειτούργησε ο νόμος περί ευθύνης των ανθρώπων της εξουσίας; Ποιόν έπιασε η «τσιμπίδα του νόμου»; Ποιος «κορυφαίος της πολιτικής «κάθισε στο εδώλιο»; Μόνο εναντίον του πρωθυπουργού Γ. Βούλγαρη ασκήθηκε το 1876 δίωξη για την βορβορώδη πολιτεία του – πολιτική διαφθορά και κομματική ασέλγεια. Και το δικαστήριο ...τον αθώωσε πανηγυρικώς.

Η εξάρτηση της Δικαιοσύνης οδηγεί, από τότε μέχρι σήμερα, στην αναξιοπιστία των λειτουργιών της. Τα πορίσματα της εξεταστικής επιτροπής και της Δικαιοσύνης για τα σκάνδαλα του Βατοπεδίου, Ζίμενς, προκαλούν το περί δικαίου λαϊκό αίσθημα και δημιουργούν την εντύπωση, ότι οι εκείνοι που τα έφαγαν, απαλλάσσονται ή δέχονται δημόσια επίπληξη εξ' αιτίας της «φήμης» και του άνομου πλούτου, ενώ κατακεραυνώνονται ταλαίπωροι μικρολωποδύτες.

Οι επεμβάσεις της πολιτικής εξουσίας στη λειτουργία της Δικαιοσύνης είναι μέγα σκάνδαλο, έγκλημα στυγερό που αποσυνθέτει την κοινωνία και εξαγριώνει τον πολίτη. Οι κομματικοί μηχανισμοί παρεμποδίζουν το ανακριτικό έργο, διατυπώνουν απόψεις, επιβάλλουν διαδικασίες. Και ενώ τα κόμματα εξουσίας κόπτονται για την ανεξαρτησία της Δικαιοσύνης στην πραγματικότητα την εξευτελίζουν επιχειρώντας να την καταστήσουν όργανό τους. Με τις παρεμβάσεις των ανθρώπων της εξουσίας στη Δικαιοσύνη καταρρακώνεται το Σύνταγμα και καταργείται η διάκριση των εξουσιών. Ο πολίτης χάνει την εμπιστοσύνη του, ενώ και η ίδια η Δικαιοσύνη αυτοκτονεί.

Επιβάλλεται επομένως μεγάλη λαϊκή πίεση για συνταγματικές μεταρρυθμίσεις ώστε να κατοχυρωθεί η απόλυτη και αδιατάρακτη ανεξαρτησία της, να απαλλαγή το δικαστικό σώμα από ατιμωτικές επεμβάσεις και ν' αποκατασταθεί η αξιοπιστία και το κύρος της.

Η κρίση της Δικαιοσύνης είναι στην ουσία κρίση της Δημοκρατίας. Γιατί η Δικαιοσύνη ξεχωρίζει από τους άλλους θεσμούς, Υπερασπίζεται τις ελευθερίες καταπολεμεί την αυθαιρεσία, προστατεύει τους αδύναμους από τον αυταρχισμό των ισχυρών.

Επιτακτική ανάγκη επομένως είναι η αποκατάσταση της Δικαιοσύνης, ώστε κάποτε να επανακτήσει τον σεβασμό του κοινωνικού συνόλου Άλλωστε το Δίκαιο προηγείται του νόμου. Υπάρχουν αναρίθμητοι νόμοι, συχνά όμως αμφισβητείται η εφαρμογή τους στην πράξη, στην αίθουσα του δικαστηρίου την στιγμή της ετυμηγορίας.

Η ανασύλωση επομένως της συνταγματικής «λαϊκής κυριαρχίας» και η αναγέννηση της

αληθινής δημοκρατίας, της άμεσης και συμμετοχικής, των αρχών δηλ. του αρχαίου αθηναϊκού πνεύματος, πρέπει ν' αρχίσουν από την Δικαιοσύνη.

Μανόλης Βουτυράκης – Φυσικός Περιβ/γος – Πρόεδρος ΣΠΑΠΕΚΕΕΚ